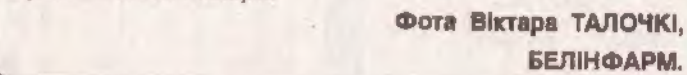

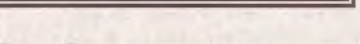
БЕЛІНФАРМ

Н. ИВАНОВИЧ, журналист,
ветеран войны і працы.

З гэтымі думкамі ён заснуў.
Ранкам Пумпулеў паехаў у
райцэнтр — павёз рапарт.

Адміністрацыя
прэзідэнта
Рэспублікі Беларусь.

Сяргея **ФОТА**
ХАЛАДЗІЛІНА,
БЕЛІНФАРМ.

Давайце гаварыць часце

кампліменты
Мабыць, няма ў Беларусі чалавека, якому б не было гэтага разу не звяртаўся да паслуг стаматолога.

Мне наста даводзіцца зяр-
мінскую стаматалагічную паліклі-
ніку па вулицы Маскоўскай. У рэгі-
страцы сусідаў вельмі мілая, я-
на ўважлівыя жанчыны: Драздоўска-
Барысаўна, Грыдзяева і
Уладзіміраўна і іншыя. А рэгістр-
ацыйная картка ляжэбнай у
Паліклініцы №5 самая вялікая па
насыленіцтва, якое даводзіцца
гоўваць, але самая маленькая па
Працавань у ёй складае, бо велі-

Віктарауна і Паляшук Та парадантолага Тацяна Бархачу адзначыць асобна. Яны чыць свае складаны зуб, заца, немагчымае. Я іх лічу фкамі, каралевамі сваёй вельмі жаночкія, прыгожышай, рукі ў іх залатыя.

Шчыра віншую ўсім
чоу, сястрычак з на-
годам.
Прыміце пажаданні
удзячнай

РЫНКІНАЙ.

СТРАКАТАЯ МАЗАІКА

3 ВАМПИРАМИ
— НЕ ПРАГАДАЕШ

Ракордныя зборы прынёс сваім стваральнікам фільм пра вампіра "Дракула". Толькі ў Злучаных Штатах і толькі за дзесяць дзён пракату яго паглядзелі дзесяткі мільёнаў гледачоў, заплаціўшы за гэта больш як сорак мільёнаў далараў. Добра ўмацавалі свой дабрабыт у гэтым годзе таксама Дэнзэль Дзі-Ліа, які сыграў галоўную ролю ў фільме "Апошні асца". Кожны з гэтых фільмаў прынёс толькі за два месяцы пракату па 60 мільёнаў далараў. А вось такім зоркам, як Дасцін Хофман і Роберт Дэ Ніро, у гэтым кінасезоне не пашанцавала — фільмы з іх удзелам не акупілі нават расходы на іх стварэнне.

ПОМСТА ПРАПАВЕДНІКА

Сенсацыйным стаў працэс, у ходзе якога амерыканскі прапаведнік Адам Браўн абвінавачваўся ў наўмысным забойстве і згвалтаванні. Зусім прыстойны знешне галава сям'і справаваў, як казалася, зарэжыў СНІДам дзесяць хлопчыкаў ад двух да васьмі гадоў, прычым, дзеля гэтай мэты гвалтаваў іх. Як прызнаўся Браўн у ходзе судовага разбіральніцтва, ён такім чынам хацеў адпомсціць грамадству за тое, што ў 1989 годзе сам стаў ахвярай гэтай хваробы. Заразліся прапаведнік у гэтай-жа, які ў той час наведваў. Цікава, што жонка Браўна ведала пра сексуальную цягу мужа.

У АНГЛІІ ЗРОТЫКА У ЦАНЕ

Самым багатым чалавекам у Вялікабрытаніі з'яўляецца ўладальнік зрачальных выданняў "Мен оўлі" і "Мэйфайр" Пол Рэймонд. Яго капітал складае паўтара мільяна фунтаў стэрлінгаў. Дарчы, такіх аялікія грошы ён не жмуе не столькі выдаваецца дэянасцю, колькі

купляў нерухомасці. У дэсятку багацейшых людзей Англіі, апрача парнявыдудца, уважодзяць прадпрэмаўнік і аўтамабільны адмінтрапрэнер і кампазітар Пол Макартні.

НЕ ПІШЫ СВАЙГО
ПРОЗІВІШЧА НА ЛБЕ

У свеце шмат не толькі жакінаў, але і кур'ёзных гісторыяў, звязаных са злучнасцю. Так, нейкі Генры Сміт быў затрыманы, калі вяртаўся дамоў з украдзенай стэрэаапаратурай, дзякуючы таму, што на яго аб'екты вытатураваны яго ім і прозвішча. Другога дэзюея — Пола Манктона — арыштавалі, калі ён выхадзіў вырадаванне на грукі і са сваім імем, адрасам і тэлефонам на борце.

Амерыканец Майкл Робінсан вырашыў па-жартаву над паліцыяй і паведаваў па тэлефоне пра крадзяж, якім ён быў абвінавачаны ў крадзяжы. Але так увайшоў у ролю, што два паліцыя нумары свайго тэлефона да яшчэ папрасілі аму перазвоніць.

Ураўні суд сінгапурскай Чын Ун, які абвінавачваўся ў крадзяжы крадзяжліва, ён

прызнаў сваю віну, але папрасіў прысяжных прыняць да ўвагі, што яго брат быў з'едзены крадзяжлівым, вось таму ён зараз калі бы помсціць.

А вось Німрод Ніні і Кейтліна забілі занесенага ў Чырвоную кнігу пінгіна ў мэдзак самаабароны, а потым з'еў жывёлу, каб прадукт не прапаў.

НЯМА БАГАЦЕЙШЫХ ЗА
МАСКВІЧОУ І ПЕЦЯРБУРЖЦАУ

Ва ўсіх краінах свету так лічыць прадстаўнікі некаторых заходніх фірм, якія гандлююць сваімі вырабамі ў Маскве і Санкт-Пецярбургу, пра што расказваў заходні выданні. Нідзе ў свеце, акрамя вышэйназваных гарадоў, не купляюць так ахвотна гадзіннік "Карце" за 30 тысяч і лімузіны за 150 тысяч далараў. Супрацьфірмы "Эскада" не перастаюць здабываць, як і ўважліва расійскія грамадзяні выкладваюць па дзве тысячы далараў за фірменную сумку. У Маскве імянава разабралі ў ювелірным магазіне "Алмаз" завушніцы з брыльянтамі, коштам 250 тысяч далараў за

пару. Асабліва ўражае інашэманцаў, што нашы грамадзяне разлічваюцца заўсёды наяўнымі, прычым, прад'яўляючы такую іх колькасць, якая на Захадзе бывае на руках напэўна, толькі ў дзяржавы і то не ва ўсіх. У магазіне "Трыніці мотарс" на Цярэцкай кожны дзень можна назіраць, як расійскія спайкіны выкладваюць з дыпматы 45-55 тысяч "эяльных" за аўтамабіль. Адамі казак, пацкаваўшы, ці можна набыць машыну за расійскія рублі і атрымаць станоўчы адказ, хутка вярнуўся з двума мяшкамі грошай і чамусці пры поўным парадзе, у ботах з панахай на галаве.

У магазіне адной з галандскіх фірм, які размяшчаны на Малой Броннай, прад'яўляюць складзаныя, што пакунікі за ўсялякі дробны тавар старажыцца распаўсюджваюць купюрні і ў магазіне не халае грошай на рэшту.

Некаторыя заходнія прадпрыемствы лічыць, што ў расійскіх цэбурды валюты на руках, што яны могуць пракаркі сваю рэдацыю ды яшчэ ў адатак якую-небудзь Самалі.

Падпісаны Б.САФРОНЕНКА.

УРАТАВАЛІ АД
"ЦІКОДНАГА
УПЛЫВУ"

Кітайскі ўрад забараніў паказ фільма "Гарысена Форда "Цікава".

Фільм паступіў у пракат месцаў, кінатэатраў, дзе ён дамаўся, быў забаронены. Забарону прагледу кітайскія ўлады тлумачыць тым, што ахоўваюць ачынную кінэмадурыю і вырабляюць маладога пакленне ад кінодэмаграфіі Захаду.

НЕ ДАПАМАГЛА І
НОБЕЛЕСКАЯ
ПРЭМІЯ

У Стыггольме сустрэліся міністр замежных спраў Ізраіля Шымон Перас і лідэр Палесціны Ясір Арафат.

Нягледзячы на тое, што абодва палітыкі атрымалі на Нобелеўскай прэміі, гэта не пастрыла пратэсту ў перамовах па тэрытарыяльнаму пытанню. Сустрэча не прынёсла ніякіх вынікаў.

ЗА МІР З КУБАЙ

З заклікам адмяніць гандлёва-эканамічныя зборы супраць Кубы звярнуўся да ўрада ЗША аркіепіскап Бостана кардынал Бернард Франціс.

Святар апошнім часам неаднаразова асабіста сустракаўся з Сідаман Кастэлі, лічыць, што тыя перамены, якія адбываюцца на Кубе, даюць падставу перагледзець палітыку ЗША ў дачыненні да яе.

СМЕРЦЬ ВАЛАНТЭ

У Грэцыі памёр вядомы італьянскі акцёр Джані Маліні Валентэ, які знаходзіўся там на здымках фільма.

Паводле заключэння ўрачч, акцёр памёр ад сардэчнага прыступу.

ПЕРАБЛЫТАЛІ
КОЛЕР СКУРЫ

У чарнакурэй сям'і з Рыа-дэ-Жанейра нарадзілася... беласкурае дзіця.

Як выявілася, блізкая пара звярнулася ў балініцу, дзе маці зрабілі штучнае апладненне. Але не супрацьпакі перабліталі пры гэтым донораў з розным колерам скуры. Муж з жонкай падарылі ў сусі і партнёра ад клінікі грашовая кампенсацыя.

ПОАЙФЕР —
ЗОРКА НА НОЧ?

Адзін з часопісаў для мужчын правёў анкетаванне свайх чытачоў.

На пытанне: "З кім бы вы хацелі правесці ноч?" большасць з іх (57%) адказалі: "З Мішэль Поайфер". Другое месца выйшла Джулі Робертс, а на трэцім — нямецкая фатамадэль Клаудзія Шмідт.

АЗЫК МОЙ —
БОРАГ МОЙ...

У Лос-Анжэлесе спыняе судовае... Максімільян Шла.

Супрацьпакі ТБ абвінавачваў яго ў сексуальных дамаганнях. Уся яе інакшавіца была ў тым, што ён выказаў захапленне яе бюстам.

НА АЎЦЫЁН —
ПА МАДОННУ І
ДЖ. ПЕНАНА

На аўцыёне ў Лондоне выстаўляюцца ў сакавіку два малюны Джона Пена-на.

Яны створаны 16-гадовым Джонам у 1956 годзе, калі ён вучыўся ў школе ў Ліверпулі. Чакецца, што кожны з малюнкаў будзе продзаны за 37 тыс. далараў. Таксама на аўцыёнах выстаўляюцца і іншыя творы Пена-на, зробленыя яшчэ да таго, як у 1983 годзе з'явіўся першы хіт.

ДЖЭЙМС
БРАУН — ЛЮТЫ
МУЖ?

Спевак Джэймсу Браўну паказаны ўрач, каб ён арышт.

Ён абвінавачваецца ў пабоі свайго жонкі. Зара Браўну пагражае 30 дзён турмы або штраф.

СВАБОДА СЛОВА
ПЕРАМАГЛА!

У Злучаных Штатах быў атрыманы выпуск часопіса для мужчын "Пентхаў".

Ён змясціў на сваіх старонках фатаздымкі агонелай Паўлы Джонс, якая, як вядома, абвінавачваецца ў пабоі свайго жонкі. Зара Браўну пагражае 30 дзён турмы або штраф.

У Злучаных Штатах быў атрыманы выпуск часопіса для мужчын "Пентхаў".

Ён змясціў на сваіх старонках фатаздымкі агонелай Паўлы Джонс, якая, як вядома, абвінавачваецца ў пабоі свайго жонкі. Зара Браўну пагражае 30 дзён турмы або штраф.

У Злучаных Штатах быў атрыманы выпуск часопіса для мужчын "Пентхаў".

Ён змясціў на сваіх старонках фатаздымкі агонелай Паўлы Джонс, якая, як вядома, абвінавачваецца ў пабоі свайго жонкі. Зара Браўну пагражае 30 дзён турмы або штраф.

У Злучаных Штатах быў атрыманы выпуск часопіса для мужчын "Пентхаў".

Ён змясціў на сваіх старонках фатаздымкі агонелай Паўлы Джонс, якая, як вядома, абвінавачваецца ў пабоі свайго жонкі. Зара Браўну пагражае 30 дзён турмы або штраф.

□ Васіль МАКАРЭВІЧ

Перш чым спяціць снагу яго вершамі, што вабяць крынічнай чысцінёй, якую п'еш да ламоты ў зубах, гляджу на яго невялічкі фатаздымак. І дзіўнае адчуванне. Перада мной як быццам той самы паэт, якога я ведаў пры жыцці, і не той, нейкі крыху інакшы. Відаць, нічога дзіўнага ў тым няма. Смерць — магільная чарадзейка. Яна здольная больш выкупіць і рэальна абстрактна тры рысы на твары чалавека, што не заўважваліся раней ці былі зацэнены. Па гэтым, па-славянску адкрытым і прыгожым твары можна здагадацца, колькі жыццёвых вятроў прайшлося ўздурж і упорак па ягонай душы.

“Штогзённы
лісманяг”

Унутраная сіла, якой валодаў С. Гаўрусёў, не тое, што заважвала, але прымушала зварнуць на сябе ўвагу. Калі Сцяпан вучыўся ў Маскве на вышэйшых літаратурных курсах і на сустрэчу з пісьменнікам прыйшоў Аляксандр Твардоўскі, ён мочыць, вітаючыся з кожным, нахваліў заўважым, руку С. Гаўрусёва. Зірнуўшы аму ў вочы сінім пранізлівым позіркам, коротка спытаў: "Адуць?" — "З Беларусі, Аляксандр Трыфанаў!" Сцяпан Гаўрусёва здолеў, што далонь А. Твардоўскага, якая дэ гэтага часу была трохі аб'якава-макка, папругла, мацней сціснула руку беларуса. Яе пасля ўспамінаў С. Гаўрусёў, іскра той цёплай перададзена ў душу. Не таму, што Твардоўскі выдзеліў яго з іншых. Такое ўжо харэсці было з тако кароткага візіта. Справа ў іншым. Са школьнай парты С. Гаўрусёў траўс каля яго глыбока і мудрага радка...

Пастычнае імя С. Гаўрусёва запаміналася мне найперш па вершы "Салдацкі танец", змешчаным у часопісе "Беларусь". Верш крануў за жывое, запыў у памяць. Чым? Перш за ўсё інтанцыянным ладам. Я чуў салдацкі гармонік, бачыў, як баццы выбежылі галка.

Забягаючы наперад, скажу, што, як гэта ні дзіўна, у творчасці С. Гаўрусёва, асабліва карыстаўся традыцыйнай формай верша, такой інтанцыяльнай разнастайнасцю мы знойдзем больш, чым у каго-небудзь з паэтаў-навагараў. Калі не лічыць творчасці пруючых нашата А. Караткевіча.

Першыя вершы С. Гаўрусёва звярнулі на сябе ўвагу, паэта запылілі на распаўсюджаную на рады маладых аўтараў у Каралішчыні і пасля разгледзена творчасці разам з У. Караткевічам без усялякіх бюракрычных хітрыкаў прынялі ў члены Саюза пісьменнікаў. Аказваецца, ў тым мінулым, далёка не светлы часны нашы старэйшыя пісьменнікі маглі выдзяліць на шырокую сцэну дэмакратыі. Дзякуй Богу, канечне, што яны не памыліся, прымаючы ў свае шэрагі і У. Караткевіча, і С. Гаўрусёва. Трэба мець надзвычай тонкае адчуванне радка, каб, прачытаўшы некалькі вер-

шаў, разгледзець у іх тэлеграфічны аўтар. А вершы С. Гаўрусёва кідаюцца ў вочы найперш не абразанасцю, як гэта было, напрыклад, у паэзіі Р. Барадзіна, а глыбінёй думкі, сур'ёзнай, можна сказаць, не павячэння італьянскіх аспэктаў. Адуць, адчуваючы, што яны не высвечваліся за сталом, нават не выношваліся ў тым сэнсе, як гэта разумеецца прафесіяналы, а проста выліваліся з душы.

Помініца, наша перавага асабіста з Сцяпанам Гаўрусёвым пачалася з асветленні адносінаў да гэтай самай катэгорыі-рыфмы. Ён з'явіўся ў наш студэнцкі Інтэрнат некалькіх асярэдках адукацыі, адшукаўшы пакой, дзе я, тады студэнт-першакурснік, жыў, і трэскаў расчыніў дзверы. Тады перадаўшы дыханьня, запыў, што ён прыйшоў ляжыць і нават біцца са мной і з а рыфмы, усевай на табураці і з лёту прачытаў лекцыю пра традыцыйную класічную рыфму, прыводзячы прыклады з Пушкіна, Твардоўскага, Кулішова. Той яго маналог, што быў падобны да экспромта-роздуму, даў мне больш, чым усе папярэднія паэты літаратурных кансультацый, што закінваліся адным і тым жа папярэднім асярэдкам, у класіку — як рускіх, так і беларускіх.

Увогуле, Гаўрусёў выдатна арыентаваўся ў творчым набытку сяброў па літаратурнай працы. Пры гэтым ён абавязкова зраўнаважыў, што ў кожнай з іх маецца пераважнае галоўнае, якое нагадвае сабой гарэўнасць слуп і з'яўляецца адным з тых кітоў, на якіх трымаецца ўся паэтычная харонама. Пра сябе, як звычайна, ён маўчаў. Але сёння з упэўненасцю можна сказаць, што такі твор ёсць у Сцяпана Гаўрусёва. Гэта верш "Я выраб пад гарматыны стваламі".

Вершам "Я выраб пад гарматыны стваламі" С. Гаўрусёў як бы "заслупаваў" ваенную тэму і па-чуў існуючы яе асярэдкам. А фактычна матэрыял ужо шмат. Узяць хіба б Буяніцкае поле, што разгледзена верст за паэтычна ад вёскі Аляксандраўка, дзе прайшло маленства паэта і стала для ворагаў у сорак гадоў, меленым чарам. Тут ад кахання чужае радзёнае дзесяцікі кіламетраў. А водсёе ты агно, асабіла ночу, ба-чыліся яшчэ далей. Ты перуючы прымоты і п'якельнае зярва чуж і бычы Сцяпана Гаўрусёва са свайго асярэдкам.

Сцяпан Гаўрусёў літаратурна асцяжыўся да меркавання, што ў Гаўрусёва многа агоніяна з яго зямляком і сябрам А. Пысіным. Пры гэтым не бярэцца пад увагу, што з паэтаў першым напісаў той ці іншы твор. Канечне, пры ўважлівым ускрытнівым прачытанні можна заўважыць іх блізкасць па духу, бо абодва сцяжраюцца высякароднасцю воіна-вызваліцеля, яго маральную перавагу перад ворагам. І ў гэтым пазіцыі С. Гаўрусёва пазіцыя А. Пысіна — гэта да самастойна і суверанічна паэтычнай кантэненты з адметным асабіласцю, ландшафтам, тэмпературай, рэальным, геаграфічным назвамі і г.д.

С. Гаўрусёў ніколі не выпускаў з пачатку сваёй увагі і сельскага працаўніка, араты і сейбіта, ксядзя і лесаву, пчалара і садоўніка — цягавітага руліцы з адметнай жыццёвай філасофіяй. Жывучы ў горадзе і не выдзяляючыся сярод гараджан знешне, паэт у звычайных паводзінах заставаўся высконным чалавекам. І трэба сказаць, калі б не сучаснае асэнсаванне пошты і ўменне вывесці думку на высокую арбіту сэрца, ён выглядаў бы дачэсна і баставарна ўстарэлым і архаічным. Безаглядная любов да сваіх герояў, трапіна назіранні і характэрныя робяць чужы. Хто можа застацца глухім і абысці ўвагі васьм гэтага дзіўнага радкі:

Стары задумаўся, і —

Снуоць у белай барадзе.

Адчуваючы некая разгубленасць бездапаможнасць героя, мажліва, нават тут па даўніх традыцыях, калі самы і ўнутры трымаўся розных мясцін, роднай хаты, глядзелі бацькоў, ша-нуоці і абераганы іх старасці. Верш вылікае мноства асярэдкам, думак, прымушае глядзець на гэты свет, на нашых бацькоў і мясцовых пачынаю.

І яшчэ адна асабіласць вершаў С. Гаўрусёва. У іх шмат геаграфічных назваў гарадоў, рэк, лясоў, станцыі і паўстанкаў. Ён уваголю любіць ужываць у сваіх творах канкрэтныя назвы і імёны.

Часцей за ўсё ён адгукаўся вершамі на тым жыццёвай сітуацыі, што здаралася з ім самім.

У вершах пра каханне паэт нярэдка звяртаецца да народных звычаяў, традыцый, гаворачы метафарычна, выіста.

Трэба адзначыць, што С. Гаўрусёў з выключнай пашанай і ўвагі ставіўся да жанчыны — як да каханай, сястры, баючыся недарожным словам пакрыўдзіць жаночую годнасць. Звычайна, я ўваголю ні разу не чуў ад яго цынічнага слова пра жанчыну.

Колькі пранікнёнай пашчоты і любові знаходзім мы ў вершах, дзе ён звяртаецца да сваіх рабёнкаў:

Купаюцца лабёўкі,

Равесніцы мае.

І сарка і дрыгункі

Спінкамі абдае.

Паэт ў сталягады не страціў здольнасці адгукацца душой і сэрцам на прыцягальныя сілы кахання, прыгажосці і забавіцы — гэтай вечнай маглі.

Нямаю радкоў прысяжы С. Гаўрусёў калегам па яры, у пераважнай большасці тым, якія заўчасна пайшлі ад нас. Ён не паўтараўся і не мог паўтарацца, бо выдатна ведаў, што калі творчасць сваё калег, але і многа чаго з іх асабістага жыцця. Нельга не ўспомніць яго журботнага сцяжраюцца, што воль за гэтым набожчыкам, відаць, наханава-на пацэйку яму. Ніхто, канечне, не надаваў асабістага значэння яго словам. Нікому ў голаў не прыходзіла, што ён заўчасна пакіне нас, тым больш, што ў вершах, прысвечаных калегам, гукаў аптымізм. Ды і сам паэт па натуре

быў жыццёлюб і стваральнік, першапраходчык паэтычнага слова.

У яго творчасці заўсёды на першы план выйшаў духоўна багаты чалавек. Вызначальна ў гэтых адносінах лірыка-эпічная паэма "Штодзёны лістапад", дзе раскрысваецца духоўны свет высконнага юнака-дэпрызмініка. Паэма, безумоўна, аўтабіяграфічная. С. Гаўрусёў напісаў гэты твор, які сцяжраюцца ён сам, за адзін тыдзень у Доме творчасці ў Каралішчыні. Але па той нязмушанасці, з якой выдэка гаворка, няцкажа здагадваецца, што задума творца выношвалася здуўня і дзякуй Богу, што паэт не перагараў, не асыў да матэрыялаў. Сёння бачна, што тыя творы, якім спявалі дыфрамбы не за мастацкую вартасць, а часта за наменка-турны пасады іх аўтараў, нельга называць пошбам з названай пазіцыі. Сцяпан Гаўрусёва.

Прайда, адзін "вяду" на нейкім пісьменнічым сходзе зрабіў незразумелы заклік, як быццам герой паэмы, невядома па якой прычыне з калгаса ў Мінск едзе праз Усурыйскую тайгу. Але хіба незразумела, што лірыка героя пасылаюць служыць на Далёкі Усход. Дык адуць яму вяртацца ў Мінск, калі не з Усурыйскай тайгі? Многіх такоў абурае. Сцяпан Гаўрусёў гэты заклік успрымаў раўнадушна. Адно, помніцца сказаў, што ён сам не ведае, дзе ў якім месцы ёсць недахопы. І мог бы папрацаваць, узмаціць асобныя мясціны. Але вяртацца да паэмы не збіраецца.

У гэты час С. Гаўрусёва пачаў кастравіць паэтычны зрок. Асабіла ён пакуваў, што не можа чытаць. Да ўсяго насяляла сямейная драма. Нервовая ўзбуджанасць дасягнула крытычнай мяжы. Са зрокам было адно выйсце — легчы на аперацыйны стол. Аперачыю рабіла вядомы ў рэспубліцы акуліст М. А. Бірыч. Калі я запытаў да яго ў адвядзіння, Захаравіч, калі мы прывыклі зваць С. Гаўрусёва ў сяброўскім коле, выйшаў на падарок з напалоў забітваваным таварам. Аднак быў спакійны. Пахваліўся, што памалу пільна і працягваў верш пра мядзведзю. "Вось мае прататыпы" — торкнуў кіяком у бок фантаза, дзе валтузіліся два кавалыці Мішкі, спрабуючы ўсімі спосабамі даць рады бачачы з мядзю. Многа распіваў пра справы ў рэдакцыі, дзяліўся ўражаннямі і меркаваннямі пра паэзію і свеце. Аказваецца, па начах ён слухаў "Балалейку" — так ён называў транзістар, па якім ім лавіў заможныя радыёаўшаніцы. Хаця ў той жа пале-лажы лажыліся службоўцы, якія раней пільна сачылі, каб ні адзін шумок не пранік да нас з-за межамі. Гаварыў Захаравіч пра тое, толькі не пра зрок. Мне тады падумалася, а ці ведае ён наогул пра сваё спраўданае становішча. А што паэт будзе рабіць, калі, крый Божа, да яго закрываць свет? І толькі калі я працягваў яго верш, прысвечаны доктару, што рабіла аперацыю, зраўнаважы, якія трыголі пільна перадаваў дадзеным. Пасля аперацыі дзялялася ўзбуджэння акуларамі. Але жыццё было было! Ён узяўся за вершы. Спя-шэе. Нібы прадчуваў, што ў за-пазе засталіся лічыны дні.

Ён запытаў у Дом радкі. За-расіў іх на паперу, і яны мяне меўся быць запіс праддзяч. І я не мог адлучыцца нават на хвіліну. "Сустрачэнне пасля — у Бога дзень многа!" Прыкладна так было сказана на развітанне. Але гэты дзень застанецца для яго апошнім днём. Калі ні нічога та-го часу, які паэт правёў у непры-томным стане ў балініцы. Дакара-ю сябе: чаму ў той трагічны дзень не пайшоў да яго. Ён ударыўся патылічкі аб штошці цвёрдае, кажуць, аб падкоўнік. Калі гэта маладзёжніц? Думка, прыкідвае! І прыходзіла на памяць страфа з верша, які Гаўрусёў чытаў у Каралішчыні, ляжачы на ложку, у белай кашулі і піжаме, перад тым як пайсці ў сталовую аддзечку Новаго года:

Сытлечца ў душы

Ды сказаць хачу я не пра тое:

Колькі б ні было ні здрад, ні шпрат,

Ажыццё ўсё роўна — залато!

Колькі б ні было ні здрад, ні шпрат,

Ажыццё ўсё роўна — залато!

Колькі б ні было ні здрад, ні шпрат,

Ажыццё ўсё роўна — залато!

Колькі б ні было ні здрад, ні шпрат,

Ажыццё ўсё роўна — залато!

Колькі б ні было ні здрад, ні шпрат,

Ажыццё ўсё роўна — залато!

Колькі б ні было ні здрад, ні шпрат,

